

Současné dění směřuje k totalitní světovládě, říkal Gott v roce 2001 v památném rozhovoru pro LN

- CZ24 News | 3. října 2019

PRAHA: U příležitosti úmrtí Karla Gotta odemykáme památný rozhovor s tímto legendárním zpěvákem. Rozhovor z června 2001 byl totiž v lecčems výjimečný. Gott se v něm nevyjadřoval ke svým uměleckým plánům, ale k politice, církvi nebo k Václavu Havlovi. Zamýšlel se nad krizí moderní společnosti a novou totalitou a hovořil i o postoji západního světa ke komunistickému Východu.

Gott vyprávěl například o tom, že všichni jsme jen pouhými figurkami, kterými manipulují tajemné skupiny mocných finančníků a okultistů, a varoval, že se řítíme vstříc nové orwellovské totalitě.

LN: Chodíte k volbám?

Chodím, protože volit se má, a naštěstí znám politiky, kteří jsou konkrétní a ne tajnosnubní a dokážou mě přesvědčit, aniž bych na to potřeboval čtyři roky.

LN: Dokážou se voliči poučit ze svých omylů?

Jsem přesvědčený, že zvláště v posledních stoletích nejde o žádné omyly, naopak politika se odvíjí podle přesných scénářů, nic se neděje náhodou, i to nejhorší jako války. Vždy je o vítězích rozhodnuto dávno předtím. Stejně banky podporovaly toho, kdo je rozpoutal, a vyjednávaly s tím, kdo byl napaden. Domlouvaly se, čím budou platit, až jim budou posílat zbraně. Běh světa řídí tyto vysoké nadstátní kruhy, tzv. ilumináti nebo osvícenci, a také svaté řády a lóže až po mysticko-okultní organizace.

LN: Mohl byste to nějak upřesnit?

Jde o osoby, které tím pádem určují, kdo bude dělat politiku, a to ostatní už je jenom velké divadlo.

LN: Není to poněkud vykonstruované? To by znamenalo, že jedinec, dokonce ani skupina nemá šanci cokoliv ovlivnit...

Dal bych několik příkladů z historie. Pět synů jednoho slavného frankfurtského bankéře si rozdělilo sféry vlivu – jeden zůstal v domě svého otce, druhý odešel do Londýna, třetí do Paříže, další do Vídně a poslední do Neapole a financovali všechny zneprátelené strany v napoleonských válkách. Posílali si zprávy o situaci na bitevním poli po poštovních holubech, protože ti byli rychlejší než kurýři. A tak jen vyvolení byli správně informovaní, že u Waterloo byl Napoleon definitivně poražen. Jen oni mohli dělat výhodné finanční operace a ostatní utřeli nos. Anebo takové vítězství proletariátu, který vedla ruská inteligence, placená nejvyššími západními finančními a průmyslovými kruhy. Zakladatel Rudé armády Lev Trockij a jeho soudruzi byli vycvičeni na území Standard Oil v New Jersey a vysláni prezidentem newyorské banky Jacobem Schiffem do Petrohradu s podporou pro revoluci ve výši dvaceti milionů dolarů ve zlatě. Němečtí průmysloví magnáti a poradci císaře zase vybavili Lenina a jeho apoštoly z Curychu, aby pak Rusko muselo podepsat brestlitevský mír a oni mohli opustit východní frontu, kde měli zbytečné ztráty.

Lenin byl vynikající spoluhráč a německý agent, Trockij zase špatný herec z Brooklynu, ale výborný řečník. Tihle hoši uměli všechno velmi dobře vyložit lidem a v jakékoliv době. Ovšem když se

bolševismus nebo jiné „revoluce“ rozmontují, najednou spatříte lidi, kteří vypadají stejně jako Trockij, a zjistíte, že jste zase za blbce.

LN: Zažil jste vy sám někdy nečekané překvapení takového druhu?

Když jsem poprvé odjel na Západ, zmínil jsem se o našich poměrech a byl jsem kritizován, že to špatně vidím. Všichni byli levicoví, měli Che Guevaru a mleli, že je třeba myslet na většinu. Těšil jsem se do svobodného světa, že se konečně nadechnu, a místo toho jsem koukal jako blázen, kde to jsem. Chápal jsem tyto postoje v Americe v souvislosti s válkou ve Vietnamu, vždyť tam posílali umírat své kluky. Logicky proti každé akci, která se vede, vzniká protireakce. Nemohl jsem ale s nimi diskutovat, byli strašně radikální, nesmiřitelní, až zlí, ale poučil jsem se z toho.

Komunismus na Východě vyhovoval Západu

LN: V jakém smyslu byli radikální a zlí?

Oni neměli tu zkušenost a tím, že já měl příležitost poznat oba systémy, mohl jsem si věci dávat do souvislostí. Nabyl jsem přesvědčení, že komunistický systém ve východní Evropě vlastně Západu vyhovuje. A my jsme byli takové pokusné terárium. Zamezilo se velké imigraci z Východu, který si sám a ochotně tu zeď postavil.

LN: Je podle vás velmocensky rozdělen i současný svět?

Bipolarita Západ-Východ už skončila, druhá strana byla totiž rozebraná. Vznikla stejně jako výsledek uspořádání světa po druhé světové válce, za to my nemůžeme, byli jsme diplomatickými manipulacemi odsouzeni stát se sovětským satelitem. Západ s Východem si ale nikdy neublíží, to už mně bylo jasné dávno. Tady bezvadně fungoval efekt rovnováhy a vzájemného zastrašování, to byla perfektní vojenská strategie – obě strany si vzájemně hlásily a kontrolovaly i schvalovaly každý vojenský krok, jako ten u nás v roce 1968. Studená válka tedy skončila, ale narůstá ekonomická nerovnováha mezi křesťanským a islámským světem.

LN: Řekl jste, že na vývoj společnosti mají zásadní vliv jakési svaté řády, lóže a mysticko-okultní organizace. Co si myslíte o vlivu křesťanských církví a dalších světových náboženství?

Církve, i když se naoko zdají oslabené, a jsou jakoby cítit naftalínem, mají stále obrovský mocenský a politický potenciál. Být viděn je možná důležitější než vidět. Proto mnohé dalajlámovy cesty od střechy světa až po díry světa, proto ty nekonečné světové mise papežovy, při kterých obdivuhodně, svou a snad i boží vůlí překonává slabost danou věkem.

LN: Udrží si katolická církev svůj vliv i v novém století?

Jedenadvacáté století má prý být proti minulému duchovnějším a zde církve nemohou chybět a vliv mít budou. Tato církev je bohatší než všechny politické strany dohromady, ovládá vladařské finesy cvičené po staletí a území, na kterém má vliv, je obrovské. Dnešní lidé, zahlcení stále přibývajícím technikou, prožívají stresy a neurózy a budou hledat odpovědi na své otázky. Kde jinde než u Boha. Ať už si ho přivlastňuje kdokoli a ať vypadá jakkoliv. Kromě známých věr se lidé vrací ke starým náboženstvím a vznikají nové kulty i sekty.

Nejpřirozenější je hledat Boha v sobě, ale to jsem neřekl já, ale Ramtha. Chcete-li vědět, jak vypadá Bůh, jděte a podívejte se do zrcadla a budete mu hledět rovnou do tváře. Právě v tomto techno údobí jsou církve připraveny rozevřít svou léčebnou náruč komukoli, a hlavně třetímu světu, který zatím sice vypadá, že ví, že nic neví, ale to nebude trvat dlouho.

Světů bude vládnout jediná banka

LN: Nejčastější slovo, které padá při diskusích o stavu a vývoji dnešního světa, je

globalizace. Co si o tomto jevu myslíte vy?

Tady asi nebudu poslem dobrých zpráv – jak mě přátelé kdysi charakterizovali. Obávám se, že celosvětové dění směřuje k totální globalizaci, která vyústí v jednu totalitní světovládu. Časem všechny malé banky padnou – už to pomalu začíná, bankovní giganti budou fúzovat, až nakonec zbude jediný bankovní dům, který bude všem diktovat. Vznikne jedna světová měna, která bude všechno řídit, a pak už je jen krůček k bezhotovostnímu platebnímu systému pomocí mikročipů a laserových neviditelných kódů – nejspíš je budeme mít zabudované v těle. A tím bude možné z jednoho vládního centra získat o každém informaci a každého kontrolovat.

Už si na to zvykáme, vnímáme to jako samozřejmost – ta identifikační čísla jsou kreditní karty. Zatím je to velmi příjemné a i další vývoj v tomto směru nám bude připadat praktický, výhodný a hlavně pohodlný, ale časem zjistíme, že jsme se stali objektem nejenom kontroly, ale i manipulace s myšlením.

LN: To zní poněkud jako orwellovská utopie...

Ani ne. Bojím se toho, že se nakonec naplní všechny orwellovské vize, které při svém vzniku vypadaly tak neskutečné. Napadlo mě, že možná přijde doba, třeba se jí ještě dožiji, kdy budeme nostalgicky vzpomínat na minulé totality. V každém případě, když už se tehdy nedalo dělat vůbec nic, tak si aspoň lidé mohli pro sebe nechat své myšlenky a názory.

Havel se chce podobat Masarykovi

LN: Vraťme se ještě k české politice. Co soudíte o Václavu Havlovi? V čem například vidíte důvod jeho stále vysoké popularity v zahraničí?

Václav Havel jako každá mimořádná a vyčnívající osobnost je rozporuplný, ale vždycky svůj. Dost často se zdá, že s milou potouchlostí rozpoutává neviditelné akce, které jako by pocházely z jeho absurdních her. Někteří jeho političtí kolegové z jiných břehů se překvapivě často nechávají ukolébat jeho úsměvným výrazem jednoduchého muže, ale on v pravý čas popíše tabuli politické scény zbrusu novou a nečekanou diferenciální rovnicí, která sebejistě odpůrce dostane do kolen. Předvedl to v poslední době několikrát.

Když se zeptáte v zámoří, co vědí o naší zemi, není toho většinou mnoho. Znají však jména Havel, Jágr, Hašek, Lendl, někdy Masaryk. Mimochodem myslím, že Havel se mu v některých rysech chce podobat. Kolem Havla byl vytvořen mesianistický mýtus, ale když se v Americe zeptám jeho obdivovatelů, co od něj četli, většina odpoví, že nic, ale že slyšeli, že to je odvážný, emocionální a inteligentní člověk. Přitom Havel pro svou až kultovní popularitu moc v zahraničí nedělá. Ale jeho čestné doktoráty, finanční dary od nadací nenápadně zakořeňují ve světovém povědomí jeho pověst.

LN: Před několika lety jste v rozhovoru pro rakouský týdeník prohlásil, že Havel to měl za minulého režimu lehčí než vy. Jak jste to myslel?

Rád bych v tom udělal jasno. Co jsem tehdy onomu rakouskému novináři řekl? Zeptal se mě, proč jsem nevyužil své pozice populárního zpěváka a nebojoval proti systému. Odpověděl jsem, že je něco jiného, když člověk doma píše a výsledek své práce předá do zahraničí, a to, když někdo ke své práci potřebuje koncertní pódium. Pokud bude mít zákaz na něj vstoupit, tak končí jeho pozice, popularita, a tím i vliv jeho názorů. Z toho dotyčný novinář usoudil, že to měl Václav Havel lehčí. Šlo o exemplární případ překroucení mé odpovědi. Ne ale náhodou, protože v té době se v některých médiích velmi cíleně útočilo na mou osobu.

V té době jedno sugerování do vědomí lidí vystřídalo druhé – určovalo se, koho odmítat, kritizovat a kdo je nedotknutelný. Mnozí si pak dávali pozor, aby si se mnou nezahlavili, a vyčkávali. Naštěstí pro mě rozhodlo publikum, kterému nikdo nemohl zabránit přijít na koncert nebo poslat svůj hlas do ankety. Mezi mými nepřáteli se objevili staronoví známí. Připadali mně, jako by byli vyklonovaní,

podobali se sobě jako vejce vejci. Dřív ale neměli dost odvahy a všimněte si, že v nové době neútočili na ty, kteří minulý režim vytvářeli. To aby nenarazili na ty nedotknutelné.

LN: Nelákalo vás někdy opustit dráhu zpěváka a přejít do politiky?

Opravdu nelákalo. Neumím si představit, že bych mohl nalézt většího uplatnění, naplnění a radosti v jiné profesi než v té, které se posledních čtyřicet let věnuji. Navíc pro politickou kariéru je potřeba úplně jiný druh talentu. V případě neúspěchu by návrat do showbyznysu s tím, že jsem si to rozmyslel a budu zase zpívat, byl směšný.